

K životnímu jubileu Emanuela Pocheho

ZDENĚK M. ZENGER

Dne 8. října 1978 se dožil PhDr. Emanuel Poche, DrSc., sedmdesáti pěti let. Výročí ho zastihlo v plné aktivitě, svěžesti a plného zájmu o problémy památkové péče.

Láskou dr. Pocheho se stalo jednak jeho rodné město Praha, jednak díla dávných mistrů uměleckého řemesla. S těmito zájmy je spjat celý jeho život. První specializací dr. Pocheho byly dějiny umění, ale když již krátce po promoci v roce 1927 nastoupil do Státního fotoměřického ústavu, přišel do úzkého styku s památkami. Pod vedením Zdeňka Wirtha tu začal pracovat na Soupisu uměleckých památek Čech a Moravy – aby se za půlstoletí k vydání Soupisu opět vrátil, tentokrát již jako vedoucí kolektivu autorů, kterým předává své výjimečné znalosti.

V roce 1933 začal dr. Poche pracovat v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze, kde se zcela specializoval na studium uměleckého řemesla. Tady nejen že sbírky muzea odborně zpracoval a zhodnotil, ale pod jeho vedením se tu z jednotlivých souborů začaly pořádat speciální výstavy. Nelze dnes již ani spočítat, kolik jich bylo, kolik uměleckých výrobků starých českých řemeslníků zhlédlo jeho zásluhou tisíce lidí.

Přitom se dr. Poche neuzavřel v tak úzké odbornosti – v roce 1935 pro Dějepis výtvarných umění v Československu nakladatelství Sfinx zpracoval nejen dějiny uměleckých řemesel, ale i dějiny architektury.

Velkou láskou dr. Pocheho je Praha. Ze spolupráce s Pražským nakladatelstvím Václava Poláčka vznikla kniha o pražských portálech a za spoluautorství Kamila Novotného knížka o Karlově mostě. Jako blízký spolupracovník akademika Zdeňka Wirtha se také stal dr. Poche členem kolektivu autorů šestidílného díla *Zmizelá Praha*. Velmi významnou prací dr. Pocheho pak byl jeho průvodce po historických a uměleckých památkách Prahy *Prahou krok za krokem*, po kterém, ač vyšel již několikrát, se stále pídí všichni, kdo se zajímají o Prahu.

V roce 1948 se dr. Poche stal v Uměleckoprůmyslovém muzeu ředitelem. Neúnavně doplňoval sbírky tohoto ústavu i sbírky uměleckého řemesla v jiných odborných zařízeních. Zasloužil se o speciální instalace ve státních zámcích; tak vzniklo muzeum slohového nábytku v Lemberku, muzeum porcelánu v Klášterci nad Ohří, v Jemništi muzeum staré módy a textilií. Dr. Poche se podílel i na instalaci Památníku národního písemnictví na Strahově.

Od roku 1959 pracoval v Národním muzeu, ale již v roce 1961 přešel do Kabinetu teorie a dějin umění Československé akademie věd a zde se ujal práce na publikaci *Umělecké památky Čech*.

Vřelý zájem o památky Prahy přivedl dr. Pocheho ke spolupráci s Pražským střediskem státní památkové péče a ochrany přírody. Stal se členem jeho Památkové rady a řídil zde soupisové práce

památek. Jako člen Ideové rady Kanceláře prezidenta republiky působil jako odborný poradce při obnově a úpravě významných památek Pražského hradu. O ochranu pražských památek usiloval i prací v Klubu Za starou Prahu.

Tento přehled práce Emanuela Pocheho ani zdaleka nevyčerpává všechny jeho zásluhy. Nelze zde vyčíslit ani řadu výstav, jež pořádal, zahajoval nebo provázel svým slovem, a tím méně jeho vědecký přínos či všechny jeho články a publikace. E. Poche je stále členem poradních sborů našich předních vědeckých a památkových institucí. Jeho publikační činnost zahrnuje na tři sta titulů, pojednání a knih ze všech oborů našeho starého i současného umění a hlavně z minulosti Prahy. K počtě významného výročí dr. Pocheho byla v Praze uspořádána konference o památkách uměleckého řemesla, jejíž hlavní náplň je zachycena v tomto sborníku Staleté Prahy.

Pracovní i životní elán Dr. Emanuela Pocheho opravňují věřit, že ještě po dlouhá léta bude pokračovat ve své životní práci a že ještě mnoho poučení se nám od něho dostane k poznání a zachování umění, uměleckého řemesla a památkového bohatství hlavně v jeho drahém rodném městě Praze.